

**[Elbæk-Jessen.]**

her er et Punkt, hvor Arbejdsløsheden altsaa er afskaffet, hvor et af Regeringspartiernes Programpunkter er opfyldt. Men hele dette Misforhold mellem Folkeholdet paa Landet og Indvandringen til Byerne burde der kunne findes en Udvej til at raade Bod paa. Jeg understreger, det ikke maa glemmes, at det er Landbruget, der hjembringer de 80 pCt. af Valutaen, men der er efter min Opfattelse Tilfælde, hvor jeg synes, dette er glemt. Det blev glemt ved Kronestigningen i 1925—26. Denne bragte et saa stort Fald i Landbrugets Eksportpriser, uden at der fandt nogen Tilpasning Sted paa Udgiftssiden, og det svækkede Landbruget økonomisk i en saadan Grad, at mange dygtige Landmænd, da Verdensprisfaldet indtraf og Landbrugets Forrentningsprocent blev negativ, maatte give op. Den pludselige Kronestigning er den egentlige Aarsag til de mange Henvendelser fra Landbrugserhvervene til Regering og Rigsdag. Naar man ved Lov garanterer Kronespekulanterne en hurtig Kronestigning og de faar denne Stigning, saa har Landbruget ogsaa Krav paa, at der gives det Erstatning for dets Tab. Dette Krav er stillet af de jyske Landboforeninger, Andelsslagerierne, Mejeriforeningernes Fællesorganisation og Landbrugernes Sammenlutning m. fl. Hvorledes blev det Svar, Landbruget fik? Ja, der blev givet en Lov om Afleveringspligt for fremmed Valuta, og Kronekursen blev fastlagt paa et Sted, der giver Landbruget en Mindsteløn for det dygtige Arbejde, det vedblivende udfører og under de nuværende Forhold udfører til Gavn for hele Samfundet. Landbruget har i disse Aar ventet efter betydelige Foranstaltninger, saadan som andre Lande har gennemført for deres Landbrugs Vedkommende. Der er blevet gennemført en Del Hjælpeforanstaltninger, som jo var nødvendige, hvis ikke alle skulde gaa paa Fattiggaarden. Men den virkelige Hjælp, en valutarisk Tilpasning af Pristallet og en Rentesaenkning, maa vi stadig vente efter.

Tager vi Landbrugets Forrentningsprocent og Arbejdsløshedstallet ved Siden af hinanden, vil vi se, at en lav Forrentningsprocent giver den store Arbejdsløshed. Der er altsaa stærk Forbindelse mellem disse to Tal.

Vanskelighederne paa Svineproduktionens Omraade blev afhjulpet ved den engelske Kontingentering — heldigvis. Men hvorledes har Regering og Rigsdag stillet sig til Mejeribrugets Vanskeligheder? Ja, vi fik sidste Aar en Smørordning for Hjem-

memarkedet, der som Erstatning for Prisfaldet gav Landbruget 15 Mill. Kr. til Fordeling. Prisfaldet var 285 Mill. Kr.; 15 Mill. Kr. er 5 pCt. heraf, hvoraf Landbruget endda selv betalte en Del, saa vi kan regne med, at den Erstatning, vi har faaet, er 3 pCt. Hvis vi tænker os, at en fastlønnet Bestillingsmand f. Eks. fik 4 000 Kr. mindre i Løn og man derfor vilde give ham 3 pCt. som Erstatning, altsaa 120 Kr., vilde det da være tilfredsstillende?

I Aar byder den højtærede Landbrugsminister os en Smørordning, hvorefter der skal tages 3 Mill. Kr. af Statskassen; det er det Beløb, som vi aarlig taber paa den Tiøre, vi mangler i Kronekursen paa de engelske Sterling. At regulere Indførselen af udenlandske Fedtstoffer afslaar man bestemt, endskønt dette Krav er stillet af Andelsslagerierne og af Mejeriernes Fællesorganisations Delegeretmøde. Det sidste Forslag, Landbrugsministeren har stillet, er jo ogsaa afvist af Mejeriorganisationerne. Men for Resten er der fra Mejeriorganisationerne i en Skrivelse af 9. Oktober 1934, altsaa ved Rigsdagens Sammentræden, forelagt en Redegørelse for Rigsdagen for Mejeribrugets vanskelige Stilling i denne Tid, og for nylig er der paa alle Pladser omdelt en lignende Redegørelse fra Mejeriorganisationerne, hvori Mejeribruget giver Udtryk for de Ønsker, det har foruden den omtalte Restriktion af Margarineproduktionen, nemlig om valutarisk Tilpasning.

Endskønt dette Ønske er vedtaget enstemmigt ved Delegeretmødet, overhøres ogsaa dette Krav, og den ærede socialdemokratiske Ordfører betegner et Forslag, der er stillet med dette Formaal for Øje, som Løntrykkeri. Er det ikke snarere Løntrykkeri fortsat gennem Vekselskurserne at give Landbruget en Sulteløn? Landbruget kunde maaske godt gaa tilbage til som i gamle Dage kun at have det nødvendige til Livets Ophold; men hvordan vilde det saa komme til at se ud i de tilknyttede Erhverv med Hensyn til Landbrugets Købeevne? Jeg beder altsaa det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen tænke nøje over Forslaget, der er stillet med Hensyn til en valutarisk Tilpasning. Vi mener, at den Valuta, som vi faar hjem paa Eksportvarerne, tilhører Eksportøren. Vil Samfundet i Handlens Interesse ekspropriere denne Valuta, da bør der gives fuld Erstatning.

Jeg har bl. a. ønsket at gøre opmærksom paa, at Landbruget bringer Valutaen hjem, at det bringer en Standardvare paa Verdensmarkedet, og at det danske Landbrug giver Arbejde og Føde ikke blot til